

[Risgaard Knudsen.]

sioner bør forbeholdes særlige situationer, især tilfælde, hvor der kan blive tale om at gøre ministeransvar gældende. Det foreligger der jo ikke noget om i denne sag, og det synspunkt, som jeg her har forfægtet, er jo også i god overensstemmelse med en mangeårig praksis her i tinget.

Jeg skal ikke gøre flere bemærkninger, men i øvrigt henviser til de udtalelser, som justitsministeren har fremført. Skulle der imod min forventning være ønske om at få det foreliggende forslag henvist til udvalgsbehandling, så må jeg i overensstemmelse med hidtidig praksis anmode om, at forslaget så henvises til udvalget for forretningsordenen.

Jens Foged (V):

Da mit partis ordfører, fru Nathalie Lind, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne komme med nogle få bemærkninger.

I anledning af de udtalelser, hr. Risgaard Knudsen kom med vedrørende nedsættelse af parlamentariske kommissioner, kan jeg sige, at vi fra venstres side er ganske enige i den bedømmelse, at det normalt skal dreje sig om sager af et sådant format, at det er langt ud over, hvad der i den givne situation er tilfældet.

Vi finder tillige, at så længe rigsrevisionen arbejder med sagen, ville det være betimeligt, at der var mere ro om sagen. Det er jo ikke, fordi man har forbigået sagens undersøgelse i tavshed. I statsrevisorernes betænkning årgang 1973-74, side 158 og 159, kan man se, hvilket grundigt arbejde der er udført, hvordan revisionen har gennemgået de forskellige ting, hvordan nogle revisorer har måttet opgive arbejdet, og hvordan det næste hold revisorer tilsyneladende også har haft vanskeligheder ved at komme igennem med arbejdet. Så længe rigsrevisionen endnu ikke er færdig med sit arbejde, finder vi ikke, det er betimeligt, at der foretages yderligere.

Jeg kunne måske i den henseende bemærke, at slutbemærkningen i statsrevisorernes betænkning lyder således:

„Departementet vil eventuelt i en særberetning vende tilbage til sagen, når de revisionsmæssige undersøgelser er tilendebragt.“

På det tidspunkt kunne det måske være rimeligt, at man tog problemet op og disku-

terede det, dog ikke i en parlamentarisk kommission, men måske på anden basis.

Venstre tager afstand fra det foreliggende forslag.

Glistrup (FP):

I det sidste par menneskealdre har det samme parti været det største her i landet. Socialdemokraterne har tillige i de sidste 50 år i så overvejende grad haft regeringsmagten, at der så at sige ikke findes én embedsmand tilbage her i landet, som ikke er vokset op under en tilstand, hvor det er det normale, at socialdemokratiet er dem, der styrer og regerer. Der er derfor ikke noget mærkeligt i, at man inden for mange embedsmandskredse har en tankegang, der er ganske pænt synkroniseret til, hvad der er socialdemokraterne velbehageligt.

Det siger sig selv, og det følger af historiens erfaringer, at når man har en sådan samfundsmæssig baggrund, så må man med den største nervøsitet og agtpågivenhed gå ud fra, at dogmet „magt korrupperer“ kan blive aktuelt. Og i det Danmark, vi lever i i øjeblikket, hvor de indenrigspolitiske journalister jo ikke ligefrem lever op til New York Times' eller Washington Post's Watergate-niveau, men — for så vidt de beskæftiger sig med saglige affærer overhovedet — er mere indstillet på bare at gøre det let og indrette sig efter, hvad magthaverne nu engang ønsker, så er det særlig vigtigt, at man fylder det derved opståede tomrum ud med, at det bliver tværpolitiske organer, der kommer til at skride ind over for den retskultur, der med så rivende fart går i forfald under dette styre.

Her er det, at vor grundlov anviser i § 51, at man skal bruge den parlamentariske kommission, når man kommer ud for sager, der har væsentlige politiske overtoner. Den sag, vi behandler i øjeblikket, er så klart én, der falder inden for det område, hvor grundlovens § 51 er velegnet til at finde anvendelse.

Der er tale om, at det pågældende forbund ved en demokratisk afstemning i september måned 1975 kom til det resultat, at man ikke mere ville yde bidrag til det socialdemokratiske blad Aktuelt. Kort efter, den 3. oktober 1975, gør den socialdemokratiske arbejdsminister det ganske aldeles usædvanlige, at han fratager den pågæl-